

Eidsivating lagmannsrett - LE-2017-17179

Instans	Eidsivating lagmannsrett - Dom
Dato	2017-09-15
Publisert	LE-2017-17179
Stikkord	Yrkesskadeforsikring. Arbeidsulykke. Erstatning. Folketrygden § 13-3.
Sammendrag	Lagmannsretten frifant forsikringsselskap for krav om ansvar under yrkesskadeforsikring. Etter en konkret vurdering av bevisene fant lagmannsretten det ikke sannsynliggjort at det forelå noen ulykkeshendelse som kunne anses som arbeidsulykke i lovens forstand.
Saksgang	Hedemarken tingrett THEDM-2016-17846 - Eidsivating lagmannsrett LE-2017-17179 (17-017179ASD-ELAG/).
Parter	
Forfatter	Lagdommer Kjersti Lund, Lagmann Torolv Groseth, Kst, tingrettsdommer Britt Eren Meling.

Innholdsfortegnelse

Eidsivating lagmannsrett - LE-2017-17179

Innholdsfortegnelse

Codan Forsikring NUF har i hovedsak gjort gjeldende:

A har i hovedsak gjort gjeldende:

Lagmannsretten bemerker:

Arbeidsulykke

Sakskostnader

Saken gjelder krav om erstatning under yrkesskadeforsikring.

Den 11. mai 2011 var A på arbeid som serviceleder for [firma1]. Han utførte et oppdrag for Sperre Støperi som blant annet gikk ut på å demontere og flytte støperiets pallereoler. Ved utførelsen av dette arbeidet har A gjort gjeldende at han ble utsatt for en yrkesskade under et løft av en pallereol. De tre påfølgende arbeidsdagene var han hjemme fra arbeid med egenmelding. Den 18. mai 2011 oppsøkte han lege. I journalnotat av samme dag fremgår følgende om aktuelle situasjon:

Konsultasjon øyeblikkelig hjelp.

På onsdag den 11.05.11. på jobben da pasienten løftet noe tungt over hodet, hørte knakklyd i nakken. Deretter stiv i nakken. Har smerter fra nakken nedover til korsryggen og videre nedover helt til beina ved visse raske nakkebevegelser. Kan få lammelser av å rotere eller bevege hodet/nakken raskt. Meget anspent i nakken. Holder stiv i bestemte stillinger for å avlaste nakken. Redusert bevegelighetsomfanget i nakken, spesielt ved fleksjoner og ekstensjoner. Ingen inkontinens ved urin eller avføring. Ønsker rtg cercical columna med vurdering på skadepol etterpå. Ryggmarg-affeksjon? Behov for MR?

CT av nakken samme dag viste ingen tegn til skjelettskade eller prevertebral bløtdelshevelse. Ingen dislokasjon mellom virvlene, men det ble påvist «en liten påleiring i øvre fremre del av C5». Sykehuset innlandet fant heller ingen nevrologiske utfall. A ble sykmeldt 100 prosent i 12 dager, og han har siden vært sykmeldt i varierende grad. Den siste tiden har han arbeidet i 20 prosent stilling.

Ved NAVs vedtak av 20. juni 2011 ble ulykken godkjent som yrkesskade, og ved NAVs vedtak av 18. og 19. april 2017 ble As søknader om hhv. uføretrygd og menerstatning innvilget.

I forbindelse med NAVs behandling av As søknader har spesialist i fysikalsk medisin og rehabilitering, Terje Kjer, og spesialist i nevrologi, Geir J. Braathen utarbeidet spesialisterklæringer datert hhv. 25. august 2014 og 26. mars 2017.

I sin spesialisterklæring vurderer Kjer As medisinske tilstand slik:

39 år gammel mann med langvarige smerteplager nakke-/skulder region, men også noe i brystmuskulatur og korsryggmuskulatur. Mye hodepine, og en del andre tilleggsplager. Ved klinisk us. finnes mye stramme og ømme muskler i de regioner hvor han har smerter. Radiologisk er det ikke påvist strukturelle forandringer som gir smerter. Skiveforandringene som vist på MR av cervikalcolumna i juni 2011, og i mai og des. 2012, er utan klinisk relevans. Det konkluderes med at pasientens smerter er muskulære (myalgiske). Med bakgrunn i sykehistorie, symptom og funn gis han hoveddiagnose M79.0 Myalgi, langvarig (langvarige muskelsmerter).

Når det gjelder hans hodepine, har det ikke fremkommet andre årsaksforklaringer til denne enn at hodepinen er sekundær til nakkemyalgi, og gis diagnose G44.2 Tensjonshodepine (spenningshodepine).

Braathen oppsummerer As helsesituasjon slik på side 30 i sin spesialisterklæring:

Skadelidte erfarte umiddelbare symptomer, smerter og stivhet i nakke. Hans vedvarende symptomtrykk og reduserte funksjonsnivå etter ulykkesskaden 11.05.11 synes å være omtrent uendret. Hans symptomer og funn er knyttet til muskel-/skjelettapparatet slik som smerter, stivhet og palpasjonsømheter.

Tilleggsundersøkelser, røntgen av nakke og rygg har vist tilfredsstillende resultater uten sikre holdepunkter for skade av ryggmarg eller nerverøtter. Røntgen CT av cercicalcolumna 18.07.11 påviste ingen skjelettskade, og røntgen MR nakke 24.06.11 påviste små midtstilte prolaps fra fjerde og femte skive og ingen sikker rotaffeksjon. De nevrologiske undersøkelser har heller ikke påvist tegn tydende på skade av ryggmarg eller nerverøtter. De påviste små prolaps oppfattes dermed ikke å kunne knyttes med sikkerhet til aktuelle ulykkesskade. (...) Etter min vurdering er det sannsynlighetsovervekt (...) for at det ikke er sammenheng mellom hans påviste prolaps i nakken og ulykkesskaden.

Kjersti Gundersen, som er As behandlende manuellterapeut, har i brev til NAV Klageinstans den 18. desember 2014 beskrevet helsetilstanden hans slik:

Dessverre har A gradvis kommet inn i en kronisk smertesituasjon med hodepine og sterkt funksjonsreduserende smerter i nakke, rygg og thorax.

Eli-Anne Torp, som er As behandlende nevrolog, har i spesialisterklæring av 28. desember 2015 beskrevet behandlingssituasjonen slik:

Behandling har bestått i egentrening, kontinuerlig behandling hos manuell terapeut og etter hvert Botox injeksjoner (...) hver 3dje mnd. Med denne sammensatte behandlingen har man kommet fram til en slags «stedy state» når det gjelder symptomene.

Spesialist i nevrologi og fysikalsk medisin, Magnus Robberstad, har i sakkyndigvurdering av 22. august 2017 (etter mandat fra A i anledning nærværende sak) beskrevet nåværende helsesituasjon slik:

Det verste nå er ei sterk, konstant, dump og tung hovudpine som ligg som ei blyhette over heile hovudet, frå panna over augene, opp i heile hovudet, og bak til nakkeovergangen. Denne hovudpina blir verre ved fysisk arbeid (...) Han greier ikkje bera ryggsekk (...) Han greier heller ikkje lenger bera handleposar, måka snø, snekra eller måla (...) A har ått konsentrasjonsvanskar og innprentingsvanskar (...) Han blir lett trøytt, går «tom» (...) Han har fått intoleranse for høg lyd og skarpt lys (...)

I tillegg til disse utredningene foreligger sakkyndigerklæring av 21. februar 2017 fra spesialist i nevrologi og nevrokirurgi, Tryggve Lundar, utarbeidet etter mandat fra Codan Forsikring NUF i anledning nærværende sak.

[firma1] hadde yrkesskadeforsikring i Codan Forsikring NUF på skadetidspunktet. Det har ikke latt seg bringe på det rene når krav i forbindelse med ulykken først ble fremsatt overfor selskapet. Det er på det rene at det foreligger e-postkorrespondanse mellom A og forsikringsselskapet den 17. april 2012, og at krav var meldt forut for dette tidspunktet. Det er videre på det rene at selskapet har avslått As krav om dekning under forsikringen.

A brakte saken inn for Hedmarken tingrett, som avsa dom den 1. november 2016 med slik slutning:

1. Codan Forsikring NUF er erstatningsansvarleg overfor A for det tap han har som følge av arbeidsulykke datert 11. mai 2011.
2. Codan Forsikring NUF må innan to veker frå forkyning av dommen betale sakskostnader til A med kr 288.860,13.

Codan Forsikring har anket dommen til Eidsivating lagmannsrett og A har tatt til motmæle. Ankeforhandling ble holdt i Hamar tinghus 5. til 7. september 2017. A og åtte vitner avga forklaring og det ble ført dokumentbevis.

Codan Forsikring NUF har i hovedsak gjort gjeldende:

Det foreligger ikke yrkesskade i lovens forstand, verken etter det markerte eller det avdempede ulykkesbegrepet. Det er uklarheter rundt hendelsesforløpet, og det er A som har bevisbyrden for at den hendelsen han beskriver har funnet sted. Han har ikke gjort det som kan forventes for å bringe klarhet i dette. Andres oppfatning på stedet, hva han fortalte til sine nærmeste den samme dagen og til helsepersonell tiden etter, samt hvordan han opptrådte like etter hendelsen, støtter ikke hans beskrivelse av hendelsesforløpet.

Uansett foreligger det ikke faktisk årsakssammenheng mellom hendelsen og As helseplager i dag. Ved vurderingen av om det foreligger faktisk årsakssammenheng må de fire vilkårene som er trukket opp i Anne-Lene Lie-dommen få anvendelse. Samtlige vilkår er ikke oppfylt.

Dersom ikke de fire kumulative «Lie-vilkårene» får direkte anvendelse, er fremdeles de vurderingstemaene kriteriene gir anvisning på relevante ved avgjørelsen av om årsakssammenheng foreligger.

Det gjøres særlig gjeldende at det sykdomsbildet som har utviklet seg ikke er forenlig med den antatt påførte bløtdelsskaden/forstrekningen i nakken. Det vises særlig til at smerter og symptomer har økt etter hvert som tiden har gått, noe som må anses som en uvanlig utvikling, i strid med det som kan forventes. Det er også mest naturlig å anse As plager i dag som fortsettelse av tidligere helebesvær. Han har opplevd generell slitenhet og smerter i ledd og muskler gjennom mange år forut for hendelsen. Det må anses mer sannsynlig at årsaken til hans helseplager i dag er muskelspenninger og skjelettplager, noe som må anses som en «folkesykdom». Det må også legges vekt på bio-psyko-sosiale faktorer som at han kort tid forut for hendelsen var sykmeldt på grunn av en arbeidskonflikt, at han kan ha fått negative forventninger til sin egen helsesituasjon og at han har mottatt for mye passiv behandling i årene etter hendelsen. Det påberopte uhellet har ikke vært en nødvendig betingelse for As helsetilstand.

Dersom lagmannsretten kommer til at hendelsen har vært en nødvendig betingelse for helseplagene, men at denne har virket sammen med andre årsaksfaktorer, må selskapet som utgangspunkt ta skadelidte som han er. Selskapet skal likevel ikke idømmes ansvar fordi det ikke foreligger rettslig årsakssammenheng. Uhellet er uansett et så uvesentlig element i årsaksbildet at det ikke er naturlig å knytte ansvar til det. Videre foreligger ikke adekvat årsakssammenheng. De samme momenter som taler mot at vilkåret om traumatologisk plausibelt forløp foreligger gjør seg gjeldende ved adekvansdrøftelsen. Muskelspenninger og bio-psyko-sosiale forhold spiller en vesentlig rolle i årsaksbildet.

Det er nedlagt slik påstand:

1. Codan Forsikring frifinnes.
2. Codan Forsikring tilkjennes sakskostnader for tingretten og lagmannsretten.

A har i hovedsak gjort gjeldende:

Det fant sted en arbeidsulykke i yrkesskedeforsikringslovens forstand den 11. mai 2011 da As makker under løftet av pallereolen glapp taket, og A måtte støtte opp hele vekten av pallereolen alene. Han hørte en klikkelyd i nakken, som umiddelbart ble varm og smertefull. Han var preget av hendelsen resten av dagen og har hatt plager fra nakken siden. Det kan ikke legges vekt på at glipptaket ikke er nevnt i legejournalene. Journalene er ikke skrevet for å utgjøre bevis i en rettssak, og A har forklart seg konsist og uten endringer helt siden hendelsen skjedde. Arbeidsrutinene på støperiet ble lagt om dagen etter for å hindre flere ulykker. At andre ikke har latt seg merke med hendelsen skyldes As fattede reaksjon; han bet det i seg. Kollega B var til stede denne dagen, men han hadde ikke oversikt over situasjonen og husker ikke dette.

Uansett er det tale om en arbeidsulykke etter det avdempede ulykkesbegrepet. Dette var ikke ordinært arbeid for A. Det var mangel på arbeidskraft som gjorde at han var med ut på arbeidsstedet. Det var tale om betydelig vekt - 140 kg når han fikk all vekten på seg - og det var klare faremomenter ved løftet. NAV har godkjent ulykken som yrkesskade.

Det foreligger årsakssammenheng mellom ulykken og As helseplager. Det er svakheter både ved Kjers og Lundars spesialisterklæringer. Kjer har hatt for stor arbeidsmengde i tidsperioden, noe som har påvirket grundigheten. Lundar tar utelukkende oppdrag for forsikringsselskaper og staten, og hans vurderinger har slagside. Han har heller ikke undersøkt A.

Robberstads erklæring er god og balansert og bør tillegges stor vekt. Braathen kom som uavhengig part til at det forelå årsakssammenheng.

A ville ikke hatt de samme helseplagene dersom ulykken tenkes bort. Ulykken må også anses som det bærende element i årsaksbildet slik at det er rimelig å knytte ansvar til den. Lie-kriteriene gjelder kun direkte i saker om nakkesleng. A har ingen skade etter nakkesleng, og kriteriene kommer ikke direkte til anvendelse. De

momentene som følger av Lie-kriteriene er likevel relevante ved bevisbedømmelsen.

Ulykken hadde tilstrekkelig skadeevne, noe alle de sakkyndige, med unntak av Lundar, er enige om. As symptomer oppsto akutt samme dag, og tyder på sammenheng mellom ulykken og helseplagene. Det kan ikke tillegges særlig vekt at han ikke oppsøkte helsehjelp før det hadde gått en uke. Han benyttet seg av egenmelding, noe systemet legger opp til. A selv, ektefellen og svigermoren har alle forklart seg vedørende ulykkesdagen og de påfølgende dagene.

Det foreligger ingen andre sannsynlige forklaringer på helseplagene. Helsepersonell har lett grundig etter andre forklaringer på helseplagene uten å ha funnet dette. Han er grundig undersøkt uten at det er gjort funn som forklarer plagene med andre faktorer enn ulykken. As plager ligger langt over det som er vanlige diffuse muskel- og skjelettplager i befolkningen.

Subsidiært er det gjort gjeldende at årsakssammenheng også foreligger etter Lie-vilkårene, idet ulykken har tilstrekkelig skadeevne, det foreligger akuttsymptomer, det foreligger brosymptomer og skadeutviklingen er forenlig med det man forventer ved denne typen skader. Det har ikke vært noen negativ utvikling i helsetilstanden, og plagene har stabilisert seg på et lavere nivå enn rett etter ulykken. Det er ikke tale om videreføring av helseplager som var til stede før ulykken. Det er ikke andre årsaker enn ulykken som forklarer As helseplager.

Skadefølgen er adekvat og det foreligger rettslig årsakssammenheng.

Det er nedlagt slik påstand:

1. Anken forkastes.
2. Codan Forsikring NUF dømmes til å erstatte A sakens omkostninger.

Lagmannsretten bemerker:

Arbeidsulykke

Yrkesskadeforsikring skal dekke arbeidsulykke etter yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd bokstav a. Arbeidsulykke skal forstås på samme måte som yrkesskade i folketrygdloven § 13-3, slik som nærmere definert i bestemmelsens annet ledd:

Som arbeidsulykke regnes en plutselig eller uventet ytre hending som medlemmet har vært utsatt for i arbeidet. Som arbeidsulykke regnes også en konkret tidsbegrenset ytre hending som medfører en påkjenning eller belastning som er usedvanlig i forhold til det som er normalt i vedkommende arbeid.

Når det gjelder selve den påberopte ulykkeshendelsen er det bare A som har gitt opplysninger om denne. Det er på det rene at A arbeidet med demontering og flytting av de angjeldende pallereolene den aktuelle dagen. Lagmannsretten legger til grunn As forklaring om at hver pallereol var ca. 5-6 meter lang, ca. 2,40 meter bred og hadde en vekt på ca. 270 kg. Likeledes legger lagmannsretten til grunn As nærmere redegjørelse for hvordan arbeidet ble utført. Som ledd i arbeidet med demontering og flytting av hver enkelt pallereol skulle A og hans makker blant annet få de allerede demonterte pallereolene, som ved hjelp av gaffeltruck var lagt flatt ned på gulvet, opp i loddrett stilling. Dette ble gjort manuelt, slik at den ene enden på pallereolen fremdeles ble stående med langsiden (den 5-6 meter lange siden) på gulvet, mens A og makkeren først løftet den andre langsiden av pallereolen opp fra gulvet, for deretter å dytte/skyve den opp på høykant.

Underveis i dette arbeidet har A forklart at de måtte skifte grep på reolen, og at makkeren hans i dette øyeblikket mistet taket, slik at A måtte støtte opp hele vekten av reolen. Dette skjedde på et tidspunkt hvor A sto med hendene over hodehøyde og støttet opp sin side av pallereolen. Han har videre forklart at de to sto plassert med ca. 5 meters avstand, og at han ikke direkte så hva som skjedde med makkeren. Han har imidlertid tenkt at det må ha vært et slikt glipptak som var årsaken til at han med ett sto med hele vekte på sine armer. Han har forklart at han idet han kjente den fulle tyngden av reolen var redd for å få den over seg, og at han gjorde et avvergekast eller -rykk med hodet og nakken. Han hørte en «kneppelyd», kjente at det ble varmt i nakken, og han syntes umiddelbart det ble stivt. A selv har beregnet den vekten som hvilte på ham alene til 140 kg. Han antar at ekstrabelastningen bare varte helt kort tid.

Omstendigheter rundt hendelsen taler etter lagmannsrettens syn mot at A selv oppfattet at det fant sted noen ulykkeshendelse på det aktuelle tidspunktet. Det vises til at han verken gjorde anskrik eller på annen måte lot seg merke med det passerte. Han kan ikke selv huske at han har snakket med makkeren om det som skjedde, verken umiddelbart etterpå eller senere på dagen. Etter lagmannsrettens syn fremstår det som påfallende at det ikke ble snakk om hendelsen, all den tid de to fortsatte med det samme arbeidet ved demonteringen og flyttingen av ytterligere to-tre pallereoler før lunsj og enda to-tre etter lunsj. Med tanke på at A verken anså det for å være nærliggende å ta ekstra forholdsregler som følge av det passerte, eller å snakke med makker om dette, er det etter lagmannsrettens syn grunn til å anta at den belastningen han ble utsatt for ikke var særlig stor og at den ikke opplevdes som noe ut over det som må forventes ved denne typen arbeid. Det må også stilles spørsmål ved hvorvidt A selv på dette tidspunktet faktisk var av den oppfatning at det var forhold på makkerens side som var årsak til den påkjenningen han opplevde.

Både hans ektefelle og svigermor har forklart at de oppfattet at noe var galt fatt da A kom hjem fra arbeid den dagen. Ektefellen har forklart at han var tydelig preget; blek og kaldsvettet, og at han var vanskelig å få i tale. Han fortalte etterhvert at det hadde skjedd noe på jobben, men ikke hva. Han la seg på sofaen med en gang han kom hjem, og der ble han liggende resten av dagen. Hun oppfordret ham til å oppsøke lege. De påfølgende dagene har hun og A sammenfallende forklart at han var sengeliggende, trengte hjelp for å komme seg opp av sengen og at han var hjemme fra jobb med egenmelding. De relaterer hans plager til hendelsen på jobb. Ektefellen skal flere ganger i løpet av disse dagene ha oppfordret ham til å oppsøke lege, men han lot være idet han antok at det ville gå over av seg selv.

As redegjørelse for hendelsesforløpet bærer etter lagmannsrettens syn preg av resonnement etter hvert som tiden har gått, og ikke like mye som en umiddelbar opplevelse av en konkret ulykkeshendelse. Heller ikke overfor sin ektefelle ga A umiddelbart noen beskrivelse av en konkret ulykkeshendelse. Slik det er gjengitt i helsejorunalene er det innledningsvis tale om å «løfte noe tungt over skuldernivå». I dokumentene er det først i melding om yrkesskade til NAV den 7. juni 2011 at det med sikkerhet beskrives et uttrykkelig ulykkesmoment i form av at makker glapp taket og all vekt ble belastet A. I udatert skaderapport fra [firma] synes kollega B å ha signert som vitne den 27. mai 2011, på følgende beskrivelse av hendelse: «under løft glapp makker (ansatt hos kunden) taket og all vekt ble fordelt på meg». Det er uklarerheter knyttet til hva B faktisk har observert, og det er uklarerheter knyttet til dateringen, men lagmannsretten legger til grunn at opplysninger om glipptak kan ha blitt nedtegnet den 27. mai 2011. Dette er likevel 16 dager etter at hendelsen fant sted.

Slik lagmannsretten ser det knytter det seg tvil til hvorvidt det faktisk fant sted et ulykkesmoment i form av et glipptak fra makker, eller hvorvidt det kun var tale om et forkjørt løft som førte til en forstrekning eller lignende. Det er A som har bevisbyrden for ulykkesmomentet, og lagmannsretten kan ikke se at han har oppfylt denne. Det er ikke ført tilstrekkelig bevis for at det var tale om et glipptak fra makkeren og at all vekt fra reolen plutselig falt på A. Lagmannsretten har forståelse for at A har behov for å finne en forklaring på de helseplagene han opplever, også som ledd i målet om å finne en behandlingsform som kan gjøre ham friskere. I en slik prosess er det naturlig at det danner seg et bilde av et hendelsesforløp; hvordan «det må ha foregått». En slik forklaringsmodell er imidlertid ikke tilstrekkelig til å konstatere sannsynlighetsovervekt for at det forelå en ulykkeshendelse ved det aktuelle løftet. Det må i den forbindelse også til en viss grad vektlegges at A ikke har benyttet seg av anledningen til å føre makkeren på arbeidsoppdraget som vitne i saken, til tross for at han er identifisert ved navn. Det må kunne formodes at makkeren, dersom det var tale om et glipptak i en slik situasjon, selv oppfattet dette og ville kunne opplyse saken. Den omstendighet at arbeidsrutinene angivelig ble endret den påfølgende dagen, slik at hyllereolene ble løftet opp ved maskinkraft, taler ikke mer for at det var en ulykkeshendelse enn for at det var et forkjørt løft. Også for dette forholdet har for øvrig A unnlatt å føre bevis utover egen forklaring.

Det er ikke noe ved As helseplager, verken umiddelbart etter hendelsen eller i dag, som taler for et ulykkesmoment. Undersøkelsene har ikke avdekket annet enn spent og palpasjonsømt muskulatur, dvs. bløtdelsskader forenlig med forstrekning av muskulaturen under det arbeidet som ble utført med pallereolene den aktuelle dagen. Det vises til det som er gjengitt fra Kjers spesialisterklæring innledningsvis, og hvor det konkluderes med at As smerter er muskulære (myalgiske). Det vises videre til Lundars sakkyndighetserklæring, der det fremgår at «det er klart at man ved bruk av muskelkraft kan få vondt i muskulaturen eventuelt en slags kink i skulderbue og nakke». Det er etter lagmannsrettens syn ikke noe ved dagens helsetilstand, som ifølge A særlig er preget av sterke hodesmerter og følelse av utmattethet og slitenhet, som taler for en forutgående ulykkeshendelse.

Lagmannsretten kan ikke se at hendelsen kan anses som en arbeidsulykke i lovens forstand når det ikke kan legges til grunn at det forekom noe glipptak fra makkerens side. Det er uklart hva A har opplevd, men han kan ha oppfattet noe som en merbelastning, eventuelt at han har forstrukket seg eller fått påført en slags kink i skulderbue/nakke. Lagmannsretten finner imidlertid ikke at løftet i seg selv var av en slik karakter at det har utsatt A for noen spesifikk faresituasjon. Han beskrev selv at løftet i utgangspunktet ikke var særlig tungt. Hendelsen kan dermed heller ikke gå inn under det avdempede ulykkesbegrepet i folketrygdloven § 13-3 annet ledd annet punktum. Dette må gjelde selv om A som serviceleder først og fremst ikke arbeidet med tunge løft, men hovedsakelig gjorde kontorarbeid. Ut i fra bevisførselen kan det ikke legges til grunn at det var uvanlig at A også deltok i denne type arbeid når forholdene tilsa det.

Etter dette er det ikke ført bevis for at det foreligger arbeidsulykke i yrkesskadeforsikringslovens forstand, og Codan Forsikring NUF skal frifinnes.

Sakskostnader

Codan Forsikring NUF har vunnet saken og har etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd krav på å få erstattet sine omkostninger ved saken. Lagmannsretten finner imidlertid at tungtveiende grunner gjør det rimelig fullt ut å fritta A fra erstatningsansvar. Det vises til at saken er av stor velferdsmessig betydning for A. Det er ikke tvilsomt at han faktisk har store helseplager, og at han har hatt økonomisk og velferdsmessig behov for å få forsikringsselskapets ansvarsforhold avklart. Styrkeforholdet mellom partene tilsier at A fritas fra erstatningsansvar. Lagmannsretten legger sitt resultat til grunn også for avgjørelsen av omkostningskravet for tingretten. De samme tungtveiende hensyn gjør seg gjeldende for tingrettsbehandlingen og sakskostnader tilkjennes derfor ikke for noen instans.

Dommen er enstemmig.

Slutning

- 1. Codan Forsikring NUF frifinnes.*
- 2. Sakskostnader tilkjennes ikke, verken for tingretten eller lagmannsretten.*